

oplyst, og han skal selv paadømme den. Og saa hænder det hvert Øjeblik, at naar Sagen kommer for Overretten, er den ikke tilstrækkelig oplyst, hvoraf følger, at den bliver sendt tilbage til Politiretten, og saa gaar Undersøgelsen videre, og naar den er færdig, gaar Sagen atter til Overretten. Det ærede Ting kan være ganske vis paa, at der vil komme mange Vanskeligheder frem ved denne Forundersøgelse. Jeg kan i det hele taget ikke begribe, at Folk, der ere praktiske Sagførere, kunne tro, det kan gaa af uden store Vanskeligheder, at Sagens Forundersøgelse lægges hen til een Ret, medens Paadømmelsen, som er afhængig af Forundersøgelsen, lægges ved en anden Ret. Det vil ikke gaa saa let. At det vil blive dyrere, har jeg vistnok sagt.

Jeg tror, jeg har omtalt de fleste af de Ting, der kom frem, og som jeg fandt, jeg burde svare paa. Men jeg vil dog i Anledning af en Ytring af den højtærede Justitsminister sige, at jeg ingenlunde har følt mig forpligtet til at drage alle de Punkter frem, som jeg har Indvending imod. Skulde jeg gøre det, tror jeg ikke, det høje Ting fik nogen Juleferie i Aar. Saa kunde jeg blive ved mange Dage, og det er ikke saa underligt, for det er en Ting, jeg har beskæftiget mig med baade teoretisk og ogsaa efter ringe Evne praktisk gennem mangfoldige Aar. Det er noget, som saa at sige hører ind under mit Fag, og som jeg kunde blive ved at tale om i en Uendelighed. Jeg vil derfor ikke have det siddende paa mig, at man skal sige: at om det og det Punkt har jeg ikke talt, og følgelig har jeg ikke haft noget at indvende derimod. Saaledes forholder det sig ikke. Jeg har kun fremhævet de enkelte Kærnepunkter, som jeg har haft særlig Lejlighed til at fremdrage, eller som jeg fandt særlig let forstaaelige, og som jeg derfor vilde fremdrage.

Jeg ved meget vel, at der ikke kan gøres noget radikalt, og det har jeg fra først af heller ikke tænkt. Jeg har ogsaa fra først af været i Tvivl om, hvorvidt dette Forslag skulde sendes i Udvalg; men jeg tilstaar, at det glæder mig oprigtigt, at man lader til at ville gøre den store Fejl god igen, som man gjorde i Foraaet, da man ikke lod Forslaget gaa i Udvalg. Jeg forstaar meget godt, at meget store principielle Ændringer vil det blive vanskeligt at opnaa maaske allerede i dette Ting og ganske sikkert, naar Forslaget kommer til det andet Ting. Det

har heller ikke været min Bevæggrund til at tale; men jeg synes dog, jeg vilde sige, at naar man vil ind i noget, som ikke er godt, skulde de Herrer ikke kunne sige: Ja, han tav dog stille. Man kan ikke forhindre Folk i at springe i en Afgrund, men man kan belyse Afgrunden, og det er blot det, jeg har ønsket at gøre. Efter min Mening — og jeg har dog beskæftiget mig meget med det Spørgsmaal — og for Resten ogsaa efter de mest sagkyndiges Mening er dette Forslag ikke saa godt, at man derfor bør paalægge sig store Ofre. Men lad mig ikke høre, at jeg har sagt, der slet ikke er noget godt i det, det har jeg aldrig sagt. Min Argumentation er kun den, at man ikke for saa ringe Fremskridt bør paalægge sig saa store Ofre, tilmed da det vil standse, efter min Mening i ethvert Tilfælde for lange Tider, Udsigten til at faa det virkelig gode.

Justitsministeren (*Svend Høgsbro*):

Det var det ærede Medlem og ikke mig, som tog fejl med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvorvidt Forhørene ere offentlige eller ej. Regelen i § 826 gælder jo kun de Retsmøder, der foretages ved Landsret. Det vil det ærede Medlem kunne se af Overskriften over det Kapitel, hvor den staar. Den egentlige Undersøgelse, Forhørene, foregaar jo slet ikke for Landsretten, men for Underretten. At de overhovedet skulle foretages for Retten, ikke for Politiet, fremgaar af § 792, og at disse Retsmøder ere offentlige, fremgaar af Hovedregelen i § 30 og bestyrkes for øvrigt ved Regelen i § 804.

Nu hørte vi jo altsaa af det ærede Medlems vidt omfattende Foredrag, at han beviste, at Mundtlighed i Retsplejen og det, om man har et Forsvar for den sigtede eller ikke, betyde intet eller i alt Fald saare lidet. Det kunde interessere mig at høre de ærede Medlemmer fra Kalundborg (Krabbe), for Københavns 3die Valgkreds (Alfred Christensten), for Københavns 5te Valgkreds (Borgbjerg) og flere ærede Medlemmer, som i sin Tid sammen med mig have deltaget i Arbejdet for at faa netop dette Punkt om den sigtedes Forsvar indført i Loven, saaledes som Proceskommissionens frisindede Mindretal havde foreslaaet, udtale sig om denne hans Bevisførelse.

Formanden: Folketingsmanden for Svendborg Amts 5te Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.